

това, думамъ, не е въпросътъ за жена... — А той ме мушна въ ребрата и се изсмѣ въ лицето: — „Хайде, върви се сбогувай съ нея и се върни, имашъ до утре заранъ време“. — Обяснихъ му, че тая работа съ аеропланъ не става. Преговаряхме надълго. Остана за следния пжтъ, на връщане. Та... той ти праща тая бутилка.

Ирина го слуша усмихнато, взема бутилката.

— Благодаря му, — шепне тя. — Колко си добъръ, Богдане! Каточе покойния си мжжъ виждамъ. А... колко?

— Не. моля, моля, за пари и дума да не става. Ще дадешъ, колкото Яни и азъ да се наобѣдваме и да се нагуляемъ. Конякътъ, Ирино, е гръцки, струва много пари.

Замълчаватъ.

После Ирина оглежда етикета на коняка и отива да нареди за закуската.

— Хубаво я усука! — обажда се капитанъ Яни. — Мислѣхъ си, кжде ли ще я изкарашъ, пъкъ то... Добре де, прието! А после заминаваме назадъ!

— Защо пъкъ ще бързаме?

— Тукъ нѣма какво да правимъ. Въ Бургасъ ще стигнемъ още привечерь. За натамъ вѣтърътъ е добъръ.

— Върви самъ. Азъ оттукъ ще замина за Варна.

— Ето нà! Винаги съмъ ти казвалъ: хора като тебъ не сж за сериозна работа, тѣ сж добри само за чуждестраненъ параходъ. Ще ме оставишъ, значи, съ ония момчета, дето нищо не разбиратъ? А ти... отде познавашъ госпожата?

Отвжтре се чуватъ гласове. Разнася се миризъ на пържена риба.